

אדרא זוטא קדישא

תאנא, בההוא יומא דרבי שמעון בעא לאסתלקא מן עלמא והוה מסדר מלוי, אתכנשו חבריא לבי רבי שמעון והוה קמיה רבי אלעזר בריה ורבי אבא ושאר חבריא, והוה מליא ביתא. זקיף עינוי רבי שמעון וחמא דאתמלי ביתא. בכא רבי שמעון ואמר, בזמנא אחרא כד הוינא בבי מרעי, הוה רבי פינחס בן יאיר קמאי, ועד דברירנא דכתאי אורכו לי עד השתא. וכד תבנא, אסחר אשא מקמאי ומעלמין לא אתפסק, ולא הוה עאל בר נש אלא ברשותא, והשתא חמינא דאתפסק, והא אתמלי ביתא. עד דהוה יתבי, פתח עינוי רבי שמעון וחמא מה דחמא ואסחר אשא בביתא. נפקו כלהו, ואשתארו רבי אלעזר בריה ורבי אבא, ושאר חבריא יתבו אבאי. אמר רבי שמעון לרבי אלעזר בריה, פוק חזי אי הכא רבי יצחק דאנא מערבנא ליה, אימא ליה דיסדיר מלוי ויתבי לגבאי. זכאה חולקיה. קם רבי שמעון ויתבי ויחיד ויחדי. אמר, אן אנון חבריא. קם רבי אלעזר ואעיל לון ויתבי קמיה. זקיף ידוי רבי שמעון ומצלי צלותא והוה חדי ואמר, אנון חבריא דאשתכחו בבי אדרא יזדמנון הכא. נפקו כלהו ואשתארו רבי אלעזר בריה ורבי אבא ורבי יהודה ורבי יוסי ורבי חני. אדהכי עאל רבי יצחק. אמר ליה רבי שמעון, כמה יאות חולקך, כמה חידו בעי לאתוספא לך בהאי יומא. יתיב רבי אבא בתר כתפוי ורבי אלעזר קמיה. אמר רבי שמעון, הא השתא שעתא דרעותא הוא, ואנא בעינא למיעל בלא כסופא לעלמא דאתי. והא מלין קדישין דלא גלון עד השתא בעינא לגלאה קמי שכונתא, דלא יימרון דהא בגרועותא אסתלקנא מעלמא. ועד כען טמירין הוו בלבאי למיעל בהו לעלמא דאתי. וכך אסדרנא לכו. רבי אבא יכתוב. ורבי אלעזר ברי ילעי. ושאר חבריא ירחשון בלביהו. קם רבי אבא מבתר כתפוי ויתבי רבי אלעזר בריה קמיה. אמר ליה קום ברי דהא אחרא יתיב בההוא אתר. קם רבי אלעזר. אתעטרף רבי שמעון ויתבי. פתח ואמר לא המתים יהללו יה ולא כל יורדי דומה. לא המתים יהללו יה, הכי הוא ודאי, אנון דאקרון מתים, דהא קדשא בריך הוא חי אקרי. והוא שרי בין אנון דאקרון חיים ולא עם אנון דאקרון מתים. וסופיה דקרא כתיב ולא כל ירדי דומה. וכל אנון דנחתין לדומה, בגהנם ישתארו. שאני אנון דאקרון חיים דהא קדשא בריך הוא בעי ביקריהו. אמר רבי שמעון, כמה שניא שעתא דא מאדרא. דבאדרא אזדמן קדשא בריך הוא ורתכו, והשתא הא קדשא בריך הוא הכא, ואתי עם אנון צדיקיא דבגנתא דעדן, מה דלא אערעו באדרא. וקדשא בריך הוא בעי ביקריהו וצדיקיא יתיר מיקרא דיליה, כמה דכתיב בירבעם דהוה מקטיר ומפלח לעבודה זרה, וקדשא בריך הוא אוריך ליה. וכיון דאושית ידיה לקבליה דעדו נביאה אתיבש ידיה, דכתיב ותיבש ידו. ועל דפלח לעבודה זרה לא כתיב, אלא על דאושית ידיה לעדו נביאה. והשתא קדשא בריך הוא בעי ביקרא דילן, וכלהו אתן עמיה. אמר, הא רב המנונא סבא הכא, וסחרניה שבעין צדיקי גליפו בעטרין, מנהרין כל חד וחד מזיהרא דזינא דעתיקא קדישא סתימא דכל סתימין. והוא אתי למשמע בחדותא אלן מלין דאנא אימא. עד דהוה יתיב, אמר, הא רבי פינחס בן יאיר הכא, אתקיננו דכתייה. אזדעזעו חבריא דהוה תמן וקמו ויתבו בשפולי ביתא, ורבי אלעזר ורבי אבא אשתארו קמיה דרבי שמעון. אמר רבי שמעון, באדרא אשתכחנא דכל חבריא הוו אמרי ואנא עמהו. השתא אימא אנא בלחודי וכלהו ציתין למלולי עלאין ותתאין. זכאה חולקי יומא דין. פתח רבי שמעון ואמר, אני לדודי ועלי תשוקתו. כל יומין דאתקטרנא בהאי עלמא, בחד קטירא אתקטרנא ביה בקדשא בריך הוא, ובגין כך השתא ועלי תשוקתו. דהוה וכל סיעתא קדישא דיליה אתו למשמע בחדוא מלין סתימין. ושבחא דעתיקא קדישא סתימא דכל סתימין, פריש ואתפרש מכולא ולא פריש. דהא כולא ביה מתדבקן, והוה מתדבק בכולא. הוא הוא כולא. עתיקא דכל עתיקין סתימא דכל סתימין. אתקן ולא אתקן. אתקן בגין לקימא כולא, ולא אתקן בגין דלא שכית. כד אתקן, אפיק תשעה נהורין דלהטין מניה מתקונוי, ואנון נהורין מניה מתנהרין ומתלהטין ואזלון ומתפשטין לכל עיבר. כבוצינא דמתפשטין מניה לכל עיבר. ואנון נהורין דמתפשטין, כד יקרבו למןדע לון, לא שכית אלא בוצינא בלחודי. כך הוא עתיקא קדישא בוצינא עלאה סתימא דכל סתימין, ולא שכית, בר אנון נהורין דמתפשטין דמתגלן וטמירן, ואנון אקרון שמא קדישא, ובגין כך כולא חד. ומה דאמרי חברנא בספרי קדמאי, דאנון דרגין דאתבריא, ועתיקא קדישא אתגלי בהו בכל חד וחד, משום דאנון תקונין דעתיקא קדישא. לאו השתא עדנא להני מלין, דהא אימנא לון באדרא קדישא, וחמינא מה דלא ידענא הכי, ועד השתא אסתים בלבאי מלה. והשתא אנא בלחודי אסהידנא קמי מלכא קדישא, וכל הני זכאי קשוט דאתו למשמע מלין אלן: